

- 3) Czy art. 6 dyrektywy Rady z dnia 22 marca 1977 r. mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług (77/249/EWG) ⁽¹⁾ stanowiący, że „Każde państwo członkowskie może wyłączyć prawników, którzy otrzymują wynagrodzenie i są zatrudniani przez instytucję publiczną lub prywatną, z wykonywania czynności związanych z reprezentowaniem lub obroną tej instytucji podczas postępowania sądowego, jeżeli prawnikom prowadzącym działalność zawodową w tym państwie członkowskim zabrania się wykonywania tych czynności” należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przyjęciu takich przepisów krajowych jak art. 1 i 2 ustawy nr 339 z dnia 25 listopada 2003 r., które ponownie stanowią, że wykonywanie zawodów prawniczych przez urzędników pracujących w systemie part-time jest z nimi niezgodne a urzędnicy ci, mimo iż posiadają oni uprawnienia do wykonywania zawodu adwokata nie mogą go wykonywać ze względu na przewidziane we wspomnianych przepisach wykreślenie z listy adwokatów w drodze decyzji właściwej okręgowej rady adwokackiej, chyba że zdecydują się na rozwiązanie wiążącego ich stosunku pracy, w sytuacji gdy te przepisy krajowe stosuje się także do adwokatów będących urzędnikami, którzy wykonują zawód prawniczy w ramach swobody świadczenia usług?
- 4) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/5/WE ⁽²⁾ z dnia 16 lutego 1998 r. stanowiący, że: „Prawnik zarejestrowany w przyjmującym państwie członkowskim posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w kraju pochodzenia może wykonywać zawód prawnika jako pracownik najemny u innego prawnika, w zespole lub spółce prawniczej lub też w przedsiębiorstwie państwowym czy prywatnym, o ile przyjmujące państwo członkowskie pozwala na to prawnikom zarejestrowanym posługującym się tytułem zawodowym obowiązującym w tym państwie członkowskim” należy interpretować w ten sposób, że nie stosuje się go do adwokata będącego urzędnikiem pracującym w systemie part-time?
- 5) Czy ogólne zasady prawa wspólnotowego dotyczące ochrony uzasadnionych oczekiwań i praw nabytych stoją na przeszkodzie przyjęciu takich przepisów krajowych jak art. 1 i 2 ustawy nr 339 z dnia 25 listopada 2003 r., które stanowią, że wykonywanie zawodów prawniczych przez urzędników pracujących w systemie part-time jest z nimi niezgodne i czy stosują się one także do adwokatów, którzy w chwili wejścia w życie wspomnianej ustawy nr 339 z 2003 r. byli już wpisani na listę adwokatów, gdy ustawa ta wprowadza w art. 2 jedynie krótkoterminowe „moratorium” jeśli chodzi o wymagany wybór między utrzymaniem zatrudnienia i wykonywaniem wolnego zawodu?

⁽¹⁾ Dz.U L 78 s. 17.

⁽²⁾ Dz.U L 77 s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino (Włochy) w dniu 22 czerwca 2009 r. — Antonino Accardo i in. przeciwko Comune di Torino

(Sprawa C-227/09)

(2009/C 205/44)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Antonino Accardo, Viola Acella, Antonio Acuto, Domenico Ambrisi, Paolo Battaglino, Riccardo Bevilacqua, Fabrizio Bolla, Daniela Bottazzi, Roberto Brossa, Luigi Calabro', Roberto Cammardella, Michelangelo Capaldi, Giorgio Castellaro, Davide Cauda, Tatiana Chiampo, Alessia Ciaravino, Alessandro Cicero, Paolo Curtabbi, Paolo Dabbene, Mauro D'Angelo, Giancarlo Destefanis, Mario Di Brita, Bianca Di Capua, Michele Di Chio, Marina Ferrero, Gino Forlani, Giovanni Galvagno, Sonia Genisio, Laura Dora Genovese, Sonia Gili, Maria Gualtieri, Gaetano La Spina, Maurizio Loggia, Giovanni Lucchetta, Sandra Magoga, Manuela Manfredi, Fabrizio Maschio, Sonia Mignone, Daniela Minissale, Domenico Mondello, Veronica Mossa, Plinio Paduano, Barbaro Pallavidino, Monica Palumbo, Michele Paschetto, Frederica, Peinetti, Nadia Pizzimenti, Gianluca Pozzo, Enrico Pozzato, Gaetano Puccio, Danilo Ranzani, Pergiani Risso, Luisa Rossi, Paola Sabia, Renzo Sangiano, Davide Scagno, Paola Settia, Raffaella Sottoriva, Rossana Trancuccio, Fulvia Varotto, Giampiero Zucca, Fabrizio Lacognata, Guido Mandia, Luigi Rigon, Daniele Sgavetti.

Strona pozwana: Comune di Torino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5, 17 i 18 dyrektywy Rady 93/104/WE ⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować jako zdatne do bezpośredniego stosowania w krajowym porządku prawnym, niezależnie od ich formalnej transpozycji bądź od przepisów wewnętrznych ograniczających ich zastosowanie do określonych kategorii zawodowych, w sporze, w którym stwierdza się podjęcie działań przez partnerów społecznych zgodnych z tą dyrektywą?
- 2) Czy obowiązkiem sądu państwa członkowskiego jest jednak, niezależnie od takiej bezpośredniej skuteczności, użycie nieprzetransponowanej jeszcze dyrektywy lub, po jej transpozycji, dyrektywy, której skuteczność wydają się wykluczać przepisy wewnętrzne, jako wyznacznika dla interpretacji prawa krajowego, a więc jako punktu odniesienia w celu rozwiania możliwych wątpliwości interpretacyjnych?

- 3) Czy sądowi państwa członkowskiego zabrania się wydania wyroku stwierdzającego niezgodność zachowania z prawem, w którym zostaje zatem zasądzone zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną niesłusznym i niezgodnym z prawem czynem, gdy partnerzy społeczni wydają się zezwalać na takie zachowanie, zaś zezwolenie to jest spójne z prawem wspólnotowym, choćby w postaci nieprzetranżonowanej dyrektywy?
- 4) Czy art. 17 ust. 3 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na podjęcie działań przez partnerów społecznych i na wprowadzenie przez nich odstępstw w zakresie cotygodniowego odpoczynku w sposób autonomiczny, czyli całkiem niezależnie od art. 17 ust. 2 dyrektywy i wskazanego w nim wykazu zawodów?

(¹) Dz.U. L 307, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 26 czerwca 2009 r. — Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S

(Sprawa C-234/09)

(2009/C 205/45)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: DSV Road A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 204 ust. 1 lit. a) w związku z art. 92 i art. 96 i w związku z art. 1 i art. 4 pkt 9 i 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że
- a) dług celny powstaje, gdy dla towarów, które fizycznie nie istnieją, błędnie wszczęta zostanie przez upoważnionego nadawcę procedura tranzytu w systemie NCTS i wskutek tego procedura tranzytu nie może zostać zakończona zgodnie z przepisami lub w ten sposób, że
- b) dług celny nie powstaje, ponieważ procedura tranzytu ma zastosowanie jedynie do fizycznie istniejących towarów, w związku z czym błędne wszczęcie operacji

tranzytowej w systemie NCTS dla towarów, które fizycznie nie istnieją nie prowadzi do nałożenia należności celnych?

- 2) Jeśli na pytanie 1a zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy wówczas pojęcia „przywóz towarów” w art. 4 pkt 10 i „towary” w art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że pojęcia te obejmują zarówno fizycznie istniejące towary jak również towary, które nie istnieją fizycznie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 29 czerwca 2009 r. — DHL Express France SAS przeciwko Chronopost SA

(Sprawa C-235/09)

(2009/C 205/46)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: DHL Express France SAS

Druga strona postępowania: Chronopost SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 98 rozporządzenia (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 (¹) r. należy interpretować w ten sposób, że zakaz wydany przez sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych jest skuteczny ipso iure na całym terytorium Wspólnoty?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy sąd ten może w szczególności rozszerzyć ten zakaz na terytorium innych państw, gdzie dopuszczono się naruszeń prawa do znaku lub istnieje ryzyko, że naruszenia te zostaną dokonane?
- 3) W jedynym lub w drugim przypadku, czy środki przymusu, których zastosowanie na podstawie swego prawa krajowego orzekł sąd w związku z wydanym zakazem, stosuje się na terytorium państw członkowskich, w których ten zakaz jest skuteczny?